

Елма и децата ни изпратиха до станцията на метрото. На раздяла Елма ни каза че много би се радвала да ни види отново, но явно осъзнаваше, че това може и да не се случи. Никой не знаеше какво можеше да стане.

Децата на Тона и Хронна много бяха харесали Леа и не се откъсваха от нея, докато не се качихме в мотрисата. Преди да потеглим, тя непрекъснато им махаше и раздаваше въздушни целувки.

Когато стигнахме в центъра на Хронда, излязохме от метрото и отново се озовахме в небостъргача, в който беше барът на Тона. Не се прибрахме обаче веднага. Тона ни направи знак да го последваме и ние се качихме на един асансьор, с който стигнахме до 140-ия етаж по тринайсетичната система или на 182-ия по десетичната.

Когато излязохме от асансьора, се озовахме във внушителен парк, който напомняше този на острова на Елма. Една част от парка се намиреше на закрито, а друга част – на открито. Формата на небостъргача предоставяше такава възможност. Спомних си за небостъргачите с паркове, за които ми говореше Елма. Този явно беше от тях. Тона ни заведе до края на парка, в който се издигаше висока защитна стена, която беше прозрачна, но явно не беше от обикновено стъкло. Оттук се откриваше прекрасна гледка към залива, над върховете на множество по-ниски небостъргачи.

Тона извади джобния си телефон и докосна няколко пъти дисплея му. Пред нас се появи някакво съоръжение, което, след като го поогледах, разбрах, че служи за наблюдение. Тона ни покани да погледнем през окуляра. Първо до него се доближи Леа и възкликна:

- Страхотно!

- Значи добре се вижда? - попитах аз.
- Настройва се автоматично, от движението на очите, и фокусира, където искаш! - развълнувано обясни Леа.

- И колко увеличава? - поинтересувах се аз.
- Невероятно! - извика Леа. - Виждам градината на Елма и в нея децата. Сякаш са пред мен! Толкова е ясно! Ела, ела да видиш!

Аз погледнах и направо се смаях – сякаш отново бях в градината на Елма. Децата беряха малини, които се виждаха съвсем отчетливо. Всеки дребен детайл, към който се насочеше погледа ми, моментално ставаше изключително отчетлив. Сякаш не погледът ми контролираше този уред, а мисълта ми.

- Този уред се контролира не просто с поглед – направих извод аз, - а с мисъл.

- И аз имам такова усещане – Леа подкрепи извода ми. - Не ми е ясно обаче как.

- Висока технология – предложих обяснение аз.

- Да – съгласи се Леа. - Впечатляваща е.

След като разгледах двора на Елма, усетих, че уредът се настройва към една къща през няколко къщи от тази на Елма, близо до брега на острова. Тази къща имаше изключително добре поддържан парк в двора си, а не градина. Имаше голяма беседка и пейки покрай алеите.

На една от пейките седеше жена на видима възраст 40-45 години и усилено докосваше един таблет в скута си. Направих знак на Тона да дойде да види това, към което се бях насочил.

Той погледна бързо и след това каза:

- Ун-Хронхра хрон... Ун-Дахра мохра.

- Ун-Хронхра хрон... Ун-Дахра мохра – повторих

аз. - Аха! Дъщерята на Хронхра и майката на Дахра!
Тона усилено закима. Явно беше разбрал какво казах.

- Каква дъщеря? Каква майка? - не разбра Леа.
- Дъщерята на Хронхра, тоест майката на Дахра – обясних аз. - Седи в двора на къщата на Хронхра и нещо усилено прави на таблета си.
- Я да видя! - подскочи Леа.
Тя също погледна и след малко каза:
- Търси нещо в мрежата. Но това ми прилича на нашата, а не на тяхната мрежа. Да! Търси в Гугъл!
- Как видя? - изненадах се аз.
- Нали разбра? - развълнувано каза Леа. -
Управлява се с мисъл. В момента търси информация за нас.
- Как за нас? - подскочих аз.
- Отиде на нашия сайт – отговори Леа. - Извади джобния си телефон. Обажда се някъде.
В този момент смартфонът ми иззвъня.
- Да, моля – обадох се аз.
- Обажда се Братея Додранс, дъщерята на Хронхра.
- Вие не сте ли в Хронда? - попитах аз.
- Да – потвърди тя. - Майка ми тръгна вчера с вас, но нямам никаква вест от нея.
- А как намерихте телефона ми? - направих се на учуден аз.
- От Интернет – обясни Братея. - Тя ми спомена оня ден за вас. Не мога да се свържа с никой от екипа. Затова реших да потърся вас. Безпокоя се. За пръв път се случва да не поддържа връзка с мен.
- За съжаление, засега не мога да ви помогна – отговорих аз. - Аз също нямам връзка с нея. Ако искате, можем да се срещнем и да поговорим.

- Как да се срещнем? - не разбра Братея. - Аз съм в Хронда и не бих искала да нарушавам правилата. Нямам право да минавам през невидимата врата без разрешението на съвета.

- Аз съм в Хронда – казах аз. - Снощи се наложи да се върнем.

- Вие сте в Хронда? - извика с безпокойство в гласа Братея.

Леа ми беше отстъпила мястото си и аз наблюдавах изражението на Братея. Тя наистина беше обезпокоена, дори разтревожена. Сега забелязах, че прилича на майка си, но беше с доста по-благородни черти.

- Да – потвърдих аз. - Искате ли да се срещнем в парка на небостъргача, в който са канцелариите на Съвета, на сто осемдесет и втория етаж, по вашата бройна система е 140.

- Знам го – кимна Братея. - Ще се телепортирам там веднага. Къде сте?

- В момента ви наблюдавам – обясних аз.

Тя се изчерви.

- Да, разбирам. Идвам.

Братея докосна няколко пъти дисплея на джобния си телефон и само след секунди беше пред нас.

- Здравейте – вече спокойно каза тя. - Сигурно имате да ми кажете нещо, щом ме наблюдавате.

- Случайно ви видях – оправдах се аз. - Гледахме къщата на Елма. Днес бяхме у тях на гости.

- Да, Елма – сети се Братея и погледна към Хронна. - Срещам я почти всеки ден. И какво знаете за майка ми и Дахра?

- Никой ли нищо не ви е казал? - учудено я попитах аз.

- Точно затова ви потърсих – погледът ѝ отново изрази безпокойство.

- Нямам представа каква функция имате – казах аз.

- Щом сте дъщерята на Хронхра, значи сте на важен пост.

- Не – отговори тя. - Нямам никакъв пост. В момента съм безработна.

- Не мога да повярвам! – изненадах се аз. -
Дъщерята на Хронхра безработна!

- Спестете си сарказма, моля ви – учтиво произнесе Братея. - Ние с Винко не се ползваме от никакви привилегии.

- Искате да кажете – в Хронда? - попитах аз.

- Да – кимна Братея. - Вярно е, че Винко има отговорни постове на Алтре Мунс, но не и тук.

- Алтре Мунс? - не разбрах аз.

- Планетата, на която живее – обясни Братея. - Тя е във вашето измерение, на няколко светлинни години от Земята.

- А, съвсем наблизно – пошегувах се аз.

- През пространствен тунел, да – кимна Братея.

- Разбрах, че ви идвал на гости – подхвърлих аз.

- Да, идва – потвърди Братея. - Но за кратко.

Винаги бърза да си тръгне.

- Чух, че той не знаел български, как се разбирате?
- поинтересувах се аз.

- Той не знае и дохрон, но владее телепатията – обясни Братея. - Понякога, когато има повече хора, използва старохърватски и горе-долу се разбираме.

- Старохърватски? - направих се на учуден аз.

- Да – кимна Братея. - На Алтре Мунс преди хиляда години са се преселили хора, които говорели този език. Но мнозинството там говори език, близък до старолатинския.

- Интересно – изненадах се аз. - И те ли са преселници?

- Така излиза – вдигна рамене Братея. - Е, поприказвахме си. Сега ще ми кажете ли какво знаете за майка ми и дъщеря ми? Защо не се обаждат?

- А вие как се свързахте със земните мрежи? - продължих да я разпитвам аз.

- Вчера получих от дъщеря си съобщение, към което бяха прикрепени инсталационни програми за връзка с Интернет и мобилните ви мрежи. Инсталирах ги в таблета и телефона си и така можах да ви открия.

- Дъщеря ви е много способна – казах аз. - Пред очите ми направи тези програми. Аз ѝ помогнах за прекодирането, защото нашата кодова таблица е съвсем различна.

- Значи сте били заедно? - зарадва се Братея.

- Да, до вечерта – кимнах аз. - След това се прибрах у дома.

- А след това какво стана? - развълнува се Братея.

Погледнах Тона. Той вдигна рамене. Явно не ме съветваше да крия. Трябваше да решавам сам. Погледнах и Леа. Тя направи физиономия „постъпи, както решиш за добре“ и разпери ръце.

Братея улови мимиките и на двамата и се успокои. Разбра, че щеше да получи информация.

- Братея – казах аз, - безпокои ме едно нещо.

- Какво? - погледна ме въпросително тя.

- Вие сте безработна, значи ли това, че пред майка си нямате изобщо думата? - попитах аз.

- Защо? Какво има? - започна да губи търпение тя.

- Отговорете ми на въпроса – подканих я аз.

- Не бих казала – уклончиво започна Братея. - Все

пак, това не ви влиза в работата.

- Ами, тогава да си кажем довиждане – вдигнах аз рамене.

- Добре – съгласи се Братея. - Майка ми много ме уважава и се съобразява с моето желание.

- Браво! - плеснах с ръце аз. - Ще ми обещаете ли нещо?

- Искате услуга? - досети се тя.

- Да – потвърдих аз. - Тона ни приюти, той е най-близкият ни човек в Хронда и ние сме му задължени. Искам да ми обещаете, че ще се застъпите пред майка си за него и ще я помолите да престане да му пречи в бизнеса.

- Какво приказвате! - извика възмутена Братея.

- Е, щом не искате, довиждане! - отсякох аз и хванах Леа под ръка като знак, че си тръгваме.

